

Het dessert

[Fragment]

door Kitty Pouwels

Het huis lag aan het einde van een pad dat vanaf de hoofdweg schuin naar beneden liep. Sommige taxichauffeurs rekenden extra voor de afdaling, maar de meeste weigerden hun rammelkar de diepte in te sturen en zetten je boven met al je plastic zakken af. Deze keer had Sacha geluk. Zwetend en vloekend daalde de chauffeur het pad af. Nu hoefde ze tenminste niet met de boodschappen te sjouwen.

Het terras glom in de beginnende hitte van de ochtend. Ze koelde haar voeten aan de tegels en keek naar de tuin. Rechts de bananenbomen, voor haar het glooiend grasveld, helemaal beneden de beek. Het water kabbelde nauwelijks hoorbaar, maar Sacha had het vaak genoeg meegemaakt dat de regen kwam en de beek veranderde in een kolkende stroom.

Die nacht had ze gedroomd van de gekke vrouw die altijd met grote stappen langs de weg tussen de ananasvelden liep. Haar stokkige ledematen waren grijs van het stof, de jurk plakte aan haar heupen. Soms leek ze in zichzelf te praten, of te zingen. Haar gezicht was bevroren in een scheve lach, de grijns van een skelet.

Tegen de avond brak de hemel en barstte de regen los. Tot laat kletterde het water op het zinken dak. Het lawaai sloot haar in en gaf haar, ondanks Hugo's afwezigheid, een beschermd gevoel. Opgekruld in bed lag ze te luisteren, ten slotte viel ze in slaap. Toen ze midden in de nacht wakker werd, druppelde het alleen nog wat uit de bomen en van de dakrand. Over vier uur zou de zon opkomen. Over drie uur. Tweeënhalf. Ze stond op om wat water te drinken in de keuken. Het schijnsel van de tuinverlichting wierp schaduwen de woonkamer in. De geesten vluchtten voor haar voeten weg; net als dieren zijn ze banger voor mensen dan omgekeerd. Alles was vredig en stil, op het druppelen na.

Toen ze terugliep, trok iets haar aandacht. Buiten. Uit een van de stoelen op het terras staken twee benen. Ze verstijfde. Nee, ze droomde, het was niets. Maar een bliksem schoot vanuit haar maag en trilde in haar vingertoppen, ze was klaarwakker. Het was echt: er waren benen, en achter de leuning moest dus een romp schuilgaan, en nu ze beter keek zag ze ook de vorm van een hoed boven de stoel uitsteken. Het gezicht keek naar binnen. Naar haar. Maar zij was er niet, haar lichaam was versteend en haar geest was teruggerend naar bed, onder de deken.

Het duurde de flits van een eeuwigheid.

Toen bewoog er iets aan de rand van haar blikveld en ineens stroomde alle visuele informatie binnen: één, twee, drie donkere mannen zaten, hingen en lagen op het terras, naast de vierde die in de stoel zat en haar aankeek. Zijn gezicht was mager en nors. Zo keken de veehoeders op het marktplein, als er een mis werd gehouden voor hen en hun dieren. Mannen te paard, hun ogen onder de rand van hun hoed. Ze hield haar blik gericht op een punt naast hem, maar dat was belachelijk: zij stond in het donker, hij kon haar niet zien. Alles was op slot. Bovendien was dit haar huis.

(...)

<http://www.hollandsmaandblad.nl/sp1.html>